

Balassagyarmati Törvényszék
2660 Balassagyarmat, Köztársaság tér 4.
...../2012/35. szám

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Murányi Zsolt (.....) ügyvéd által képviselt Kft. (.....) felperesnek – dr. Bódis Pál (.....) ügyvéd által képviselt (.....) alperes ellen 22.352.798,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

Kötelezi a törvényszék az alperest, hogy a felperes részére 15 napon belül fizessen meg 14.690.198,- (Tizennégymillió-hatszázkilencvenezer-egyszázkilencvennyolc) Ft-ot, ezen összegnek 2012. február 29-től félévente, a kérelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát és 278.400,- (Kettőszázhetvennyolcezer-négyszáz) Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat.

Ezt meghaladóan a törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a törvényszék a felperest, hogy az állam javára – az illetékhatalóság külön felhívására – fizessen meg 156.000,- (Egyszázötvenhatezer) Ft eljárási illetéket.

Kötelezi a törvényszék az alperest, hogy az állam javára – az illetékhatalóság külön felhívására – fizessen meg 885.000,- (Nyolcszáznyolcvanötezer) Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezéssel lehet élni a Fővárosi Ítéltáblához, amely fellebbezést – előterjesztése esetén – a Balassagyarmati Törvényszéknél írásban, 3 példányban kell benyújtani.

A felek a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett kérelmükben a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását kérelmezhetik.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, a meg nem fizetett illeték megfizetésére, a teljesítési határidőre vagy az ítélet indoklására irányul. A felek kérelmére a Fővárosi Ítéltábla tárgyalást tart.

I n d o k o l á s

A törvényszék az eljárás adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperesi Kft. és a-i székhelyű, gyümölcs-, zöldségfeldolgozás, -tartósítás főtevékenységű Élelmiszeripari Kft. – akinek az alperes ügyvezetője és tagja volt - között fennállt gazdaság kapcsolat keretében a Kft. egyrészt csomagolóanyagot vásárolt a felperestől, amit saját tevékenysége körében felhasznált, másrészt a felperes által hozzá befőttként, savanyúságként üvegekben leszállított termékek címkézését, raklapozását, zsugorfóliázását végezte, harmadrészt pedig a felperes által biztosított zöldség és gyümölcsalapanyagokból, segédanyagok (fűszerek, tartósítószer, stb.) és csomagolóanyagok felhasználásával különböző kiszerelésű befőtteket és savanyúságokat

gyártott és csomagolt a felperes részére.

A felperes és a Kft. között 2008. június 11-én létrejött szerződés szerint a Kft. vállalta a szerződésben részletezett savanyúságok legyártását a felperes részére bruttó 550.860.000,- Ft értékben, a szerződés szerinti ütemezésben azzal, hogy az ellenértéküket a gyártást követően haladéktalanul leszámlázza a felperesnek, aki azok ellenértékét 8 napon belül vagy átutalja a Kft-nek, vagy összevezeti a Kft. felperesnél fennálló tartozásaival.

Ezen gyártási tevékenység kapcsán a felek között az elszámolás a felperes ügyvezetőjének és az alperesnek e tekintetben egyező nyilatkozata szerint ténylegesen úgy történt, hogy a felperes az alapanyagokat, a segédanyagokat és a csomagolóanyagokat leszállította és az ellenértéküket leszámlázta az alperesnek, aki azokból a befőtteket, savanyúságokat elkészítette, üvegbe rakta, címkézte, raklapozta, fóliázta, majd az ily módon elkészített késztermékek ellenértékét leszámlázta a felperesnek, és a számláik ellenértékét az egymással szemben keletkező illetőleg fennálló tartozásaikba kölcsönösen beszámították.

A felperes székhelyén 2008. augusztus 5-én készült, a felperes ügyvezetője, a felperes jogi képviselője valamint felperesi részről, valamint a Kft. részéről az alperes mint ügyvezető által aláírt megállapodás értelmében a felperes és a Kft. különböző konzervek gyártatása és értékesítése kapcsán tevékenységüket 2008. június 1. óta összehangolják, melynek keretében a felperes finanszírozza a Kft. tevékenységét, melynek keretében a feljegyzés keltének napjáig a Kft. egyes termékekért – 720 ml-es üvegre vetítve - 10 Ft/üveg összeggel magasabb vételárat számlázott, mely többletből az adóhatóság és a bank felé fennálló tartozását törlesztette. A felek megállapodnak abban, hogy az együttműködés további folytatása mellett a jelen időpontig kiszámlázott többlet összeget számviteli szempontból akként rendezik vissza, hogy az a felperes felé fennálló kölcsöntartozásként lesz nyilvántartva. Megállapodnak abban is, hogy a felperes továbbra is biztosítja a 720-as üvegre vetített 10,- Ft/üveg mértékű finanszírozást a Kft. részére akként, hogy az kölcsönkét kerül folyósításra minden számlához kapcsolódóan. Ezen kölcsönöket a Kft. a jövőben is kizárólag az adóhatóság és a bank felé fennálló tartozásainak törlesztésére fordíthatja. Megállapodtak továbbá abban, hogy a tartozás biztosítékaként olyan keretösszeg erejéig, mely megegyezik az adóhatóság és a bank felé fennálló tartozása összegével a Kft. a tulajdonában lévő ingatlanra jelzálogjogot enged a felperes részére. Ezen túlmenően a feljegyzésben rögzítették, hogy a felperesnek továbbra is fennáll a vételi szándéka a Kft. üzletrészeinek 50 %-ára, melyet a tulajdonosok névértéken opciós szerződés formájában biztosítanak a felperes részére 2009. december 30-ig. Megállapodtak abban is, hogy a felperes vásárlása esetén az üzletréséhez szavazattöbbség járul. Rögzítették továbbá, hogy az együttműködés során a Kft. az általa eszközölt nyersanyag beszerzés során az árat köteles egyeztetni a felperessel, figyelemmel arra, hogy a Kft. termékeinek értékesítését a felperes kizárólagosan végzi.

A felperes és a Kft. között ezt követően, 2008. augusztus 29-én létrejött megállapodásban rögzítették, hogy a 2008. augusztus 5-én felvett feljegyzés szerint a felperes a Kft. részére kölcsönt biztosít oly formában, hogy az átvett 720-as konzerv üvegenként 10,- Ft, 1700-as üvegenként 20,- Ft, 4250-es üvegenként 50,- Ft összeget ad át a Kft-nek az adóhatóság és a bank felé fennálló tartozása fedezésére.

A felek megállapodnak abban, hogy a felperes ezen kölcsönt abban az esetben biztosítja a Kft. részére, amennyiben a Kft. bank felé fennálló tartozása átütemezésre került és ezáltal biztosított a társaság folyamatos működése. Egyebekben a felek a konzervek gyártása és értékesítése kapcsán fennálló megállapodásukat változatlanul érvényesnek tekintik azzal, hogy a Kft. részéről a már kiszámlázott azon termékekre vonatkozóan, melyek a felek megállapodásának megfelelően a fenti 10,-, 20,- 50,- Ft-os többlettel kerültek kiszámlázásra, a Kft. a társaságok könyvvizsgálói által adott útmutatásnak megfelelően jóváíró számlát bocsát ki és a többlet összegre vonatkozóan a felek külön okiratba foglalt kölcsönszerződést kötnek egymással. Ezen megállapodásban foglaltakra figyelemmel a Kft. 2008. szeptember 10-én szerződés szerinti utólagos árengedmény címén 500.000 db 720 ml-es üveg konzerv után üvegenként 10,- Ft + ÁFA, 695.522 db 720 ml-es üveg konzerv után üvegenként 10,- Ft + ÁFA, 113.350 db 1700-ml-es üveg konzerv után üvegenként 20,- Ft + ÁFA és 23.040 db 4.250 ml-es üveg konzerv után üvegenként 50,- Ft + ÁFA, azaz összesen bruttó 18.449.064,- Ft összegben bocsátott ki számlát a felperes felé.

A felperes által 2008. szeptember 11-én, a saját nyilvántartása alapján, leltárfelvétel nélkül készített tárolási nyilatkozatban 52 tételben rögzítésre került a Kft.-nél lévő árukészlet (csomagolóanyag, csomagolatlan, az alperes általi feldolgozásra és/vagy csomagolásra váró, valamint az alperes már feldolgozott termékek vegyesen), melyeket a tárolási nyilatkozat szerint a Kft. a felperes tulajdonaként tartja nyilván. Ezen nyilatkozatot a Kft. képviselőjében az alperes írta alá.

Tekintettel arra, hogy a felperes és a Kft. között 2008. augusztus 29-én létrejött megállapodásban foglaltak ellenére a Kft. bank felé fennálló tartozása nem került átütemezésre (a 2008. augusztus 5-i feljegyzésben írt jelzálogjog biztosítására sem került sor), a 2008. augusztus 29-i megállapodás szerinti kölcsönszerződés nem került megkötésre, és a Kft. 2008. október 16-án kibocsátott a felperes felé egy, a 2008. szeptember 10-i, utólagos árengedmény címén 18.449.064,- Ft összegről kiállított számlát érvénytelenítő okiratot.

A Kft. 2008. december 29-én fizetéseképtelenség megállapítása és felszámolás elrendelése iránti kérelmet nyújtott be ön maga ellen a Megyei Bíróságra, aki 2009. január 12-én kelt Fpk./2008/2. számú végzésével a Kft. fizetéseképtelenségét megállapította és felszámolását elrendelte. Felszámolóként a Kft-t rendelte ki. A végzés fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett. A felszámolási eljárás megindításának közzétételére a Közlönykiadó-i online kiadásában került sor. A felszámolási eljárás jelenleg is folyamatban van.

A felszámolóbiztosnak írt, 2009. február 23-án kelt levelében a felperes ügyvezetője tájékoztatta a felszámolóbiztos, hogy a felperes és a Kft. között fennállt üzleti kapcsolatból származó árukészletből a 2008. szeptember 11-én kelt, a levélhez csatolt tárolási nyilatkozat szerinti áruféleségek tárolása a Kft. képviselője által elismerten a Kft. telephelyén történt. Abból a tárolási nyilatkozat aláírását követően a felperes által csekély mennyiségű áru elszállításra került, azonban az ezen levélben feltüntetett árukészlet 24.628.948,- Ft értékben nem került a felperes részére kiadásra többszöri írásbeli kérelme ellenére sem, annak ellenére, hogy ellenértékét a Kft. a felperesnek

Balassagyarmati Törvényszék

kiszámlázta. Mivel ezen árukészlet a felperes tulajdonát képezi, nem tartozik a Kft. vagyonába, ezért kéri a felszámolót, hogy ezen, a levélben tételesen felsorolt árukat 15 napon belül adja ki a felszámoló a felperesnek.

A felszámoló 2009. március 18-án kelt válaszelevele szerint csak a felperes fenti levelével kiadni kért árukészlet töredéke volt megtalálható a Kft. „f.a.” telephelyén, melyek előzetes egyeztetést követően elszállításra kerülhetnek.

Az ezt követően, 2009. június 23-án a felperes székhelyén a felperes és az alperes között létrejött megállapodásban tételes felsorolás mellett rögzítést nyert, hogy a felperes milyen mennyiségű és összetételű áruféleségeket tart nyilván összesen 24.628.948,- Ft értékben saját tulajdonú, a Kft. „f.a.” telephelyén tárolt készletként (amely lista a felperes felszámolóhoz írt, 2009. február 23-án kelt levelében foglalt listával egyezett), melyeket a felszámoló a Kft. „f.a.” telephelyén 2009. március 31-én felvett leltár és annak kiértékelése alapján a felperes részére nem tud kiadni, tekintettel arra, hogy a Kft. „f.a.” működési területén annak csak egy része lelhető fel.

A szerződő felek rögzítették, hogy a felperes a Kft. „f.a.” telephelyén fel nem lelhető árukészletet leltárhányként kezeli. Az alperes mint a Kft. „f.a.” korábbi ügyvezetője kötelezettséget vállalt arra, hogy a megállapodásban feltüntetett árukészlet megállapodásban rögzített 24.628.948,- Ft összegű ellenértékét mint leltárhányt 2010. december 31-ig megtéríti a felperes részére egyéb ügynöki tevékenység kapcsán jutalékos rendszer alkalmazásával. A felperes kijelentette, hogy az alperes ezen felelősségvállalására figyelemmel a felperes a felszámolás alatt álló Kft.-vel szemben a fellelhető árukészlet kiadására vonatkozó igényen kívül egyéb követelést nem kíván érvényesíteni. Rögzítették továbbá, hogy a megállapodásban foglaltak figyelembevételével az alperes a felperes részére 2009. május 31-ig 2.276.150,- Ft-ot már megtérített, a további törlesztőrészek elszámolása havonta történik.

Ezen megállapodásra figyelemmel a felperes az Kft. felszámolási eljárásában követelést nem jelentett be, annak bejelentéséről írásban lemondott.

A fenti megállapodás alapján a felperes kérelmére a közjegyző által az alperessel szemben 22.352.798,- Ft és járulékaik erejéig kibocsátott fizetési meghagyás ellen az alperes által benyújtott ellentmondás folytán az eljárás perré alakult.

A felperes keresetét a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmében foglaltak szerint fenntartotta, keresetét azzal indokolta, hogy az alperes a 2009. június 23-án kelt megállapodásban vállalta, hogy a felperes tulajdonát képező, a Kft. telephelyén tárolt, a felszámolási eljárás során már fel nem lelt árukészlet ellenértékét a felperes részére megtéríti.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmének indokaként hivatkozott a megállapodás érvénytelenségére, amit azzal indokolt, hogy annak megkötése nem állt szándékában, csupán a felperes ügyvezetője, azon fenyegetése hatására írta alá, miszerint amennyiben nem írja alá, vele szemben a felperesi árukészlet eltűnése miatt büntető feljelentést tesz. Előadta továbbá, hogy a Kft. telephelyén tárolt felperesi árukészletet a felperesi ügyvezető hozzájárulásával értékesítette és az értékesítésből származó

Balassagyarmati Törvényszék

vételarat a felperesi ügyvezető tudtával és hozzájárulásával a Kft. működésének finanszírozására, banki tartozásai és adótartozásai törlesztésére fordította, ennek ellenére a 2009. június 23-án kelt megállapodást azért írta alá, mert úgy gondolta, hogy nem fogja tudni bizonyítani, hogy az értékesítéshez a felperes hozzájárult.

Az alperes ellenkérelmének további indokaként arra is hivatkozott, hogy a megállapodásban felsorolt árukészlet nem képezte a felperes tulajdonát, mivel ingó dolog lévén a tulajdonjog átszállásának az átadás is a feltétele, ezen ingók átadására pedig nem került sor. Ezért a megállapodás a felek felperesi tulajdonra vonatkozó tévedése miatt is érvénytelen. Hivatkozott arra is, hogy a felek ezen téves feltevését a megállapodás megkötésekor eljárta, annak megfogalmazásában segítséget nyújtott felperesi jogi képviselő okozta azon téves tájékoztatással, hogy az árukészlet a felperes tulajdona.

Az alperesi képviselő hivatkozott arra is, hogy a felperes és a Kft. között érvényben volt finanszírozási megállapodás – az üvegenként 10, 20 illetőleg 50 Ft-os kedvezmény – tartalma szerint kölcsönszerződésnek minősül, és a felperes által a Kft-nek nyújtott kölcsön került a felperes által átkonvertálásra árutartozássá, amikor a felperes számára nyilvánvalóvá vált, hogy a Kft. működése nem tartható fenn, és korábbi szándékától eltérően a Kft-ben már nem kívánt tulajdonjogot szerezni.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a tartozás a Kft. felperessel szembeni tartozása volt, melyért az alperest mint ügyvezetőt jogszabály alapján helytállási kötelezettség nem terheli, és amennyiben nem került volna átkonvertálásra áruhitellé, a felperes azt hitelezői igényként nyilvánvalóan bejelentette volna a Kft-vel szemben indult felszámolási eljárásban.

Ezen túlmenően az alperes ellenkérelmének indokaként előadta, hogy a megállapodásban a felek rögzítették a teljesítés módját és határidejét, miszerint annak módja nem az összeg megfizetése, hanem annak ügynöki tevékenység útján történő ledolgozása volt, ez pedig nem az alperes hibájából lehetetlenült, mert a felperes volt az, aki nem foglalkoztatta az alperest, így nem volt lehetősége ledolgozni a tartozását.

Az alperesi ellenkérelemre tett érdemi nyilatkozatában a felperes vitatta, hogy ügyvezetője az alperest büntető feljelentéssel fenyegette volna meg a megállapodás aláírásának elmaradása esetére. Vitatta azt is, hogy hozzájárult volna ahhoz, hogy az alperes az árukészletet a működése és banki- és adótartozásai finanszírozása érdekében vagy bármely egyéb okból értékesítse.

Vitatta azon alperesi állítást, hogy a Kft. által feldolgozott, de továbbra is a székhelyén tárolt, általa a felperes felé leszámlázott árun a birtokbaadás megtörténtének hiányában nem szerzett tulajdonjogot. Álláspontja szerint a felperes és a Kft. között fennállt azon gyakorlatra figyelemmel, miszerint az ilyen árukészlet kiadása a Kft. által mindig a felperes rendelkezése alapján történt, rendszerint nem a felperes részére, hanem harmadik személy vevő részére, megállapítható, hogy a Kft-nél tárolt árukészlet a felperes hatalmába került, ezáltal azon tulajdonjogot szerzett. Hivatkozott arra is, hogy amennyiben mégsem állapítható meg, hogy azokon tulajdonjogot szerzett, akkor is kötelmi igénye keletkezett azok kiadására, melynek alapján azok felett ő és nem az alperes volt jogosult rendelkezni.

Vitatta a felperes, hogy a felperesi jogi képviselő a 2009. június 23-án kelt megállapodás megkötésekor bármely jogszabály tartalmáról akár az árukészlet tulajdonjogával, akár mással

Balassagyarmati Törvényszék

kapcsolatosan bármilyen tájékoztatást adott volna a felek részére.

Előadta továbbá, hogy a teljesítés megállapodásban rögzített módja csak egy lehetőség volt az alperes részére, és nem a teljesítés kizárólagos formája.

A törvényszék megállapította, hogy a 2009. június 23-án kelt megállapodásba foglalt alperesi kötelezettségvállalás nem a Ptk. 332. §-a szerinti tartozásátvállalás, mivel az nem az alperes és a Kft. között jött létre, hanem az a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek minősül, mellyel az alperes elismerte, hogy az abban felsorolt árukészlet – mellyel a Kft. nem tudott elszámolni a felperes felé – ellenértékével ő tartozik a felperesnek, amit ügynöki tevékenység kifejtésével teljesít 2010. december 31-ig.

A 242. § (1) bekezdése szerint erre figyelemmel az alperest terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető vagy a szerződés érvénytelen.

Ezen bizonyítási kötelezettsége körében az alperes a Ptk. 210. § (4), (1) és (2) bekezdéseit megjelölve a megállapodás érvénytelenségére hivatkozott, ugyanakkor a (3) bekezdés konkrét megjelölése nélkül hivatkozott a felek közös téves feltevésére is.

A Ptk. 210. § (4) bekezdése szerint akit a másik fél megtévesztéssel vagy jogellenes fenyegetéssel vett rá a szerződés megkötésére, a szerződési nyilatkozatot megtámadhatja. Ezt a szabályt kell alkalmazni akkor is, ha a megtévesztés vagy fenyegetés harmadik személy részéről történt, és erről a másik fél tudott vagy tudnia kellett.

Az (1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette.

A (2) bekezdés értelmében jogi kérdésben való tévedés címén a szerződési nyilatkozatot akkor lehet megtámadni, ha a tévedés lényeges volt, és munkakörében eljáró jogi szakértő a feleknek együttesen adott a jogszabályok tartalmára nézve nyilvánvalóan téves tájékoztatást.

A (3) bekezdés alapján ha a felek a szerződéskötéskor ugyanabban a téves feltevésben voltak, a szerződést bármelyikük megtámadhatja.

A Ptk. 236. § (1) bekezdése szerint a megtámadási határidő egy év, azonban a (3) bekezdés második mondata értelmében a megtámadásra jogosult a szerződésből eredő követeléssel szemben kifogás útján megtámadási jogát akkor is érvényesítheti, ha a megtámadási határidő már eltelt.

A Ptk. 117. § (2) bekezdése alapján a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges. Az átadás a dolog tényleges birtokba adásával vagy más olyan módon mehet végbe, amely, kétségtelenné teszi, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog megszerzőjének hatalmába került.

A Pp. 164. § (1) bekezdése kimondja, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 206. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Balassagyarmati Törvényszék

...../2012/35. szám

Az alperes állította, a felperesi ügyvezető tagadta, hogy az alperes a felperesi ügyvezető jogellenes fenyegetése hatására írta alá a megállapodást.

A Ptk. 210. § (4) bekezdéséhez írt magyarázat szerint a fenyegetés akkor állapítható meg, ha az ügyletkötéshez szükséges nyilatkozat egészében vagy részben a kilátásba helyezett személyi vagy vagyoni hátrány hatására keletkezett. A jogellenes fenyegetésnek olyan hátrány kilátásba helyezésének kell lennie, ami miatt a nyilatkozatot tevő a valós akaratától eltérő kijelentésre kész. A fenyegetésre alapított kérelem megalapozottságának vizsgálata kapcsán az elhangzott kijelentés tartalmán, közlésének körülményein túl az eset egyéb körülményeinek is jelentősége van.

Az alperes indítványára meghallgatott tanú vallomása nem támasztja alá a fenyegetés megvalósulását, a másik tanút, akinek meghallgatásától az alperes elállt, pedig nem e vonatkozásban, hanem azon állítása igazolására kérte meghallgatni, hogy a felperes az értékesítéshez hozzájárult.

A fenyegetés körülményeit illetően maga az alperes sem nyilatkozott következetesen. A 2012. szeptember 12-i tárgyaláson személyesen azt nyilatkozta, hogy 2009. tavaszán, személyes találkozásuk alkalmával mondta neki az felperes ügyvezetője, hogy ha aláírja a megállapodást, akkor nem jelenti fel őt. A 2012. november 14-i tárgyaláson ezzel szemben azt nyilatkozta, hogy 2009. januárjában fenyegette meg őt a felperesi ügyvezető a feljelentéssel. A felperesi ügyvezető, az alperes nyilatkozata és tanúvallomása alapján a bíróság megállapította, hogy a megállapodás 2009. június 23-án történt aláírása alkalmával illetőleg közvetlenül azt megelőzően az alperest nem fenyegette meg a felperes illetőleg képviselője a feljelentéssel.

A felperes a megállapodást nem készítette el előre, az közvetlenül az aláírását megelőzően, az alperes jelenlétében került megfogalmazásra és leírásra. Ezért még ha a fenyegetés korábban meg is történt volna – ami szintén nem nyert bizonyítást - annak alperes állításai szerinti időpontja és a megállapodás aláírása között eltelt időre figyelemmel akkor sem lenne megállapítható, hogy az alperes a megállapodást a fenyegetés hatására írta alá. Az általa is ellentmondásosan 2009. januárjára majd 2009. tavaszára tett fenyegetés és a megállapodás aláírása között eltelt időben az alperesnek lehetősége lett volna átgondolni a felperesi ügyvezető megállapodásra vonatkozó esetleges korábbi ajánlatát és szükség esetén jogi szakembertől tanácsot kérni.

A 2009. augusztus 29-i megállapodás szerinti kölcsönszerződés megkötésének feltétele, a Kft. banki tartozásainak átütemezése nem valósult meg, így az alperes a törvényszék álláspontja szerint alappal nem hivatkozhat a Kft. felperessel szembeni pénzkölcsön-tartozására, amit a felperes aztán áruhitellé konvertált át. A perben rendelkezésre álló egyéb adatok sem bizonyítják azon alperesi állítást, miszerint a megállapodás szerinti árukészlet nem is maradt a Kft-nél, hanem a felperes által a Kft-nek nyújtott kölcsönt konvertálta át a felperes árutartozásra. Ezt egyébként személy szerint az alperes sem állította, ellenkezőleg, a 2012. szeptember 12-én megtartott tárgyaláson személyesen úgy nyilatkozott, hogy „a 2009. június 23-i megállapodásban az a különbség szerepel, amit a felperes nem szállított el, én pedig eladtam”. Ezzel szemben az eljárásban csak az alperesi képviselő hivatkozott a pénzkölcsön áruhitellé történt átkonvertálására mint kézenfekvő lehetőségre.

Balassagyarmati Törvényszék
...../2012/35. szám

A 2009. június 23-án kelt megállapodás 5.) pontjának megszövegezése alapján kétségek nélkül megállapítható, hogy a felek a megállapodást abban a feltevésben kötötték, hogy az abban felsorolt áruk mind a felperes tulajdonát képezték.

A 2009. június 23-án kelt megállapodásban felsorolt termékek közül egyedül a tankos almapaprika volt feldolgozatlan termék, a többi az alperes által feldolgozott volt. A felek egyező előadása alapján megállapítható, hogy amit a Kft. feldolgozott, annak ellenértékét leszámhlázta a felperesnek, amit a felperes beszámítással kifizetett. Ingóról lévén szó, birtokbaadás illetőleg egyéb módon történő átadás hiányában a törvényszék megítélése szerint ezen feldolgozott termékek nem kerültek a felperes tulajdonába, de kötelmi igénye keletkezett azok kiadására, ezért ezeket a Kft. illetőleg az alperes a felperes hozzájárulása nélkül nem volt jogosult értékesíteni.

A meghallgatott tanú vallomása alapján a törvényszék úgy ítélte meg, hogy az alperesnek sikerült bizonyítania, hogy ezen termékeket a Kft. képviselében eljárva az alperes a felperes hozzájárulásával értékesítette, hogy a Kft. a működési költségeit, adó- és banki tartozásait fizetni tudja.

Ez azonban a bíróság megítélése szerint nem jelenti azt, hogy a felperes ezáltal a Kft. javára lemondott volna ezen, őt illető áruk ellenértékének a Kft.-vel szembeni későbbi érvényesítéséről.

A tankos almapaprika feldolgozatlan volt, azaz annak ellenértékét a felperes számlázta le a Kft.-nek, aki azt beszámítással kifizette, és az a birtokába is került, azaz tulajdonjogot szerzett rajta, és így került általa értékesítésre. A tankos almapaprikát tehát az alperes mint saját tulajdonát értékesítette.

A felperes által a Kft.-hez leszállított, a Kft. által fel nem dolgozott tankos almapaprika vonatkozásában a Kft. által kiállított stornó számla is azt támasztja alá, hogy az a felperes és a Kft. között fennállt jogviszony és kölcsönös számlázás megszűnésekor a Kft. által a felperestől megvásárolt, a Kft. birtokába került, azaz a Kft. tulajdonát képező áru volt.

A fentiek alapján a törvényszék megállapította, hogy téves volt a felek azon közös feltevése, hogy a megállapodás szerinti árukészlet a felperes tulajdona volt.

A Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján a szerződési nyilatkozat akkor támadható meg, ha aki azt tette, valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette.

Azaz a felperesnek az alperes tévedését kellett volna felismernie. De mivel a felperes is tévedett, az kizárja, hogy felismerte az alperes tévedését. A felperes tévedése azt is kizárja, hogy az alperes tévedését szándékosan ő okozta.

A (2) bekezdés szerinti, jogi szakértő által a feleknek együttesen adott, a jogszabályok tartalmára nézve nyilvánvalóan téves tájékoztatás adása nem nyert bizonyítást, a felperesi jogi képviselő e tekintetben tett előadására az alperes nem nyilatkozott, sőt, azt megelőző személyes meghallgatása alkalmával maga az alperes sem tett olyan nyilatkozatot, miszerint a megállapodás aláírásakor a felperesi jogi képviselő a megállapodásban foglalt ingók tulajdonjoga vonatkozásában a jogszabályok tartalmáról bármilyen tájékoztatást adott volna.

Balassagyarmati Törvényszék
...../2012/35. szám

Erre az alperes az eljárás során csak a későbbiekben hivatkozott érdemi ellenkérelme egyik lehetséges jogcímeeként. Esetleges olyan tájékoztatás megtörténte pedig fel sem merült, hogy az alperes mint ügyvezető és/vagy tulajdonos a Kft. tartozásáért jogszabály alapján felelős lenne.

Figyelemmel azonban arra, hogy a megállapodásban felsorolt termékek tulajdonjoga vonatkozásában a fent írtak szerint mindkét szerződő fél ugyanabban a téves feltevésben volt, a (3) bekezdés alapján az alperes jogosult volt a kereseti kérelemmel szembeni kifogásként a megállapodás ez okból való érvénytelenségére hivatkozni.

A megállapodásban felsorolt termékek közül a Kft. által feldolgozatlan tankos almapaprika kivételével a többi termék vonatkozásában az azok tulajdonára vonatkozó közös téves feltevés azonban az alperes tartozáselismerése szempontjából nem tekinthető lényeges körülménynek, ugyanis mivel a felperesnek ha tulajdonjoga nem is állt fenn, de kötelmi igénye volt ezek kiadására, a Kft. illetőleg képviselőjében az alperes felperesi hozzájárulás nélkül ezekkel emiatt nem volt jogosult rendelkezni, felperesi hozzájárulás nélkül értékesíteni, azaz lényegében az alperesi tartozáselismerés szempontjából tekintve ezen áruk vonatkozásában ugyanaz volt a helyzet, mintha a felperes tulajdonát képezték volna.

Az alperesnek azonban sikerült bizonyítania, hogy az értékesítéshez a felperes hozzájárult.

Ez azonban nem jelenti egyúttal azt is, hogy azok ellenértékének a Kft.-vel szembeni érvényesítéséről a felperes lemondott volna.

A megállapodásban felsorolt termékek közül a Kft. tulajdonát képező feldolgozatlan, tankos almapaprika vonatkozásában viszont a fentiekkel szemben az alperesi tartozáselismerés szempontjából lényeges volt a tulajdonjog tekintetében a felek téves feltevése, mert a Kft. tulajdona lévén a felperes azzal kapcsolatos jogosultsággal nem rendelkezett, a kiadása iránti kötelmi igénye sem állt fenn, azzal a Kft. volt jogosult rendelkezni, így az értékesítéséhez nem volt szükség a felperes hozzájárulására, azaz ezen termék felperesi hozzájárulás nélküli értékesítése sem eredményezett volna semmilyen kötelezettséget a Kft. számára és helyes nyilvántartás esetén semmilyen hiányt a felperesnél. Ezen termék ellenértéke vonatkozásában az alperes ennek ellenére tette - a tulajdonjog tekintetében a felek téves feltevésére figyelemmel - a tartozáselismerő nyilatkozatot.

Annak ellenére, hogy a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 111. § (1) bekezdése értelmében a Kft. tagja a társaság tartozásaiért fő szabály szerint nem felel, annak nincs akadálya, hogy azért a tag, az ügyvezető szerződéssel, tartozáselismerő nyilatkozattal kötelezettséget vállaljon. Ez történt a jelen perbeli megállapodásban is, mely a felek közös téves feltevése folytán a fentiek miatt a tankos almapaprika ellenértékének megfizetésére vonatkozó részében érvénytelen, egyéb részében annak érvénytelensége a fentebb írt indokok alapján nem állapítható meg.

A törvényszék úgy ítélte meg, hogy a tartozás ügynöki tevékenység útján való ledolgozásának meghíúsulása mindkét fél magatartására visszavezethető, mert a felperesi ügyvezető és az alperes egyező nyilatkozata szerint egyik fél sem tett semmit a teljesítés ezen módjának a megvalósulása érdekében.

Hogy a megállapodás szerint az alperes 2010. december 31-ig jogosult volt ledolgozni az általa elismert tartozását, a törvényszék megítélése szerint nem azt jelenti, hogy ha addigra nem dolgozza le, az megszűnik, hanem azt, hogy azon időpontig a felperes a pénzüsszeget idő előttiség miatt nem követelheti, de azt követően igen.

A fentiek miatt a törvényszék az alperest a tankos almapaprika ellenértékének kivételével a megállapodásban foglalt többi termék ellenértéke, 14.690.198,- Ft tőke megfizetésére kötelezte.

Mivel a felek megállapodása az ügynöki tevékenység útján való ledolgozás elmaradása esetére a pénzgyenérték megfizetésének esedékessége vonatkozásában rendelkezést nem tartalmazott, és nem merült fel az eljárás során, hogy a tartozás pénzben történő megfizetésére a felperes az alperest a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem benyújtását megelőzően felszólította volna, a késedelembe esés, így a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját a bíróság a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem felperes általi benyújtásának időpontjában, 2012. február 29. napjában állapította meg.

A fentieket meghaladóan a törvényszék a keresetet elutasította.

A pervesztesség-pernyertesség aránya 66-34 % a felperes javára. Az eljárás illetéke az Itv. 39. § (2) bekezdése és 42. § (1) bekezdésének a.) pontja alapján 1.341.000,- Ft. A felperes a fizetési meghagyásos eljárás során megfizetett 300.000,- Ft eljárási költséget, mely ebbe beszámítandó. A többi a felperes részére a peres eljárásra biztosított illetékfeljegyzési jogosultság folytán feljegyzésre került.

A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a felperest a teljes illetékből 456.000,- Ft terhelné. Ebből leszámítva az általa már megfizetett 300.000,- Ft-ot, a felperes 156.000,- Ft eljárási illetéket köteles megfizetni az államnak, míg az alperes 66 %-os pervesztességére figyelemmel a teljes illeték 66 %-át azaz 885.000,- Ft-ot.

Egyik fél teljes pernyertessége esetén az ügyvédi munkadíj a 32/2003. (VIII. 22.) IM sz. rendelet 3. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének a.) és b.) pontjai alapján nettó 870.000,- Ft lenne. A részleges pernyertességre figyelemmel a felperest az alperestől ennek 66 %-a, azaz 574.200,- Ft, míg az alperest a felperestől ennek 34 %-a, azaz 295.800,- Ft ügyvédi díj illetné meg.

Az 574.200,- Ft-ból kivonva a 295.800,- Ft-ot, a bíróság az alperest 278.400,- Ft + ÁFA ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a felperes részére.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 233. § (1) bekezdésén, 234. § (1) és (2) bekezdésén és 256/A. §-án alapul.

Balassagyarmat, 2013. július 3.

dr. Nádai Mónika sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
kiadó